

Arrest

nr. 99 115 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 28 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. X van 24 oktober 2012 wordt de beslissing van 15 juni 2012 vernietigd.

Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G., T. (R.R.: ...) geboren te Pristina op (...)1972

G., S. (R.R.: ...) geboren te Fushe op (...)1971

+kinderen

G., G. (R.R.:...) geboren te Fushe op (...)1992

G., M. (R.R.: ...) geboren te Fushe op (...)1994

G., B. geboren te Pristina op (...)1997

G., T. geboren te Fushe op (...)2001

G., G. geboren te Fushe op (...)2002

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor G. S. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 13.11.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekers de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 3 september 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens een gebrek aan belang voor wat het beroep betreft tegen de bestreden beslissingen van 13 november 2012 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij verwijst naar artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) dat het eerste lid van artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd. De minister *c.q.* de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel zou worden betekend en het bevel een

schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. *In casu* voeren verzoekers in hun derde middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM doch uit de bespreking van het middel blijkt geenszins dat deze schending kan worden aangenomen. Aldus kan de eventuele vernietiging van de bestreden bevelen verzoekers geen enkel nut opleveren.

2.2 De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werden de bestreden bevelen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval verblijven verzoekers langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of zij slagen er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze vaststelling van de verwerende partij - die niet wordt betwist door verzoekers - is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden bevelen te komen. Verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden bevelen niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen kan verzoekers in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Voorts stelt de Raad bij nazicht van het administratieve dossier vast dat tegen verzoekers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, werden uitgebracht op 2 oktober 2012 als gevolg van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nrs. 31 056 en 31 057 van 3 september 2009. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissingen is bij arrest nr. 99 114 van 18 maart 2013 verworpen, waardoor de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker definitief zijn geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoekers er geen gevolg aan hebben gegeven. Bijgevolg maken de bestreden bevelen herhaalde bevelen uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2012 kan uitvoeren, vermits

deze bevelen definitief zijn geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun verzoekschrift een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij alvorens de bestreden bevelen uit te vaardigen een onderzoek had moeten voeren naar de mogelijkheid van een beschikbare en toegankelijke behandeling in het land van herkomst. Bij gebrek aan een dergelijk onderzoek, is het voor verzoekers onmogelijk om terug te keren omwille van de medische redenen van verzoekster.

Voor zover verzoekers verwijzen naar onderdelen van het eerste middel en tweede middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de eerste bestreden beslissing, dient erop gewezen te worden dat de bestreden bevelen ertoe strekken verzoekers' illegale verblijfssituaties vast te stellen. Zij werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zij steunen op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar de onderdelen van de middelen die zij ontwikkeld hebben m.b.t. de eerste bestreden beslissing. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd en de ingediende regularisatie-aanvraag terug 'open' valt, wat *in casu* het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, die verzoekers overigens niet betwisten.

Dienaangaande dient de Raad op te merken dat bestreden bevelen getroffen werden conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken. Het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter of op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op verzoekers' illegale verblijfssituatie.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als ontvankelijk doch ongegrond werd afgewezen, ook al is dit op onterechte wijze geschied, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In casu, waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoekster, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de*

uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekers laten evenwel na in hun verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de afgifte van de bestreden bevelen.

Bovendien kan in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij verzoeksters medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de bestreden bevelen op een gedwongen wijze zal uitvoeren of dergelijke maatregelen plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen

De door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereist belang dient te worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het kracht van gewijsde zoals bedoeld in de artikelen 23 en 24 van het Gerechtelijk wetboek.

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Overwegende dat op 30 juni 2011, de verzoekster een regulariseringaanvraag indiende op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat op 15 juni 2012, de tegenpartij een eerste ongegrondheidsverklaring uitsprak.

Dat nav het beroep van de verzoekster, dit gerecht op 24 oktober 2012 een nietigverklaringsarrest uitsprak met herinnering dat:

«De raad stelt echter vast dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens vermeldt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ».

«Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt enkel dat de aandoening van betrokkene geen levens bedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit.

Hoewel uit de ontvankelijkheidsbeslissing volgt dat de voorgelegde ziekte die niet wordt betwist, wordt gekenmerkt door een zekere ernst, motiveert het advies van de ambtenaar-geneesheer niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf”.

Dat op 13 november 2012, de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw ongegrond verklaarde.

Dat beide beslissingen echter identiek zijn.

Dat ze gebaseerd zijn op medische adviezen van 12 juni en 13 november 2012, die identiek zijn.

Dat niets de eerste beslissing beter verantwoordt dan de tweede.

Dat het enige verschil ligt bij de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het tweede medische advies.

*Dat dit element echter niets wijzigt aan de inhoud van het verslag van de geneesheer, daar de toevoeging van rechtspraak niet mag beschouwd worden als een nieuwe analyse.
Dat dit het verwijt van dit gerecht in arrest van 24 oktober 2012 geenszins beantwoordt.
Dat er dus hier schending is van de formele motivering van bestuurlijke handelingen en van de kracht van gewijsde.”*

In het derde middel voeren verzoekers aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet en “beoordelingsvergissing”.

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Eerste tak: de graad van ernst van de ziekte

Overwegende dat de tegenpartij zich enkel baseert op haar raadgeneesheer om te verklaren dat de aanvraag van de verzoekster ongegrond is, zonder enige details.

Dat het verslag van deze geneesheer, dat ook bekritiseerbaar is qua motivering, enkel vermeldt dat de ziekte van de verzoekster niet voldoet op de voorwaarden omdat haar gezondheidstoestand niet kritiek is.

Dat de raadgeneesheer verwijst enkel naar de zogenaamde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat dit artikel verwijst naar ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, lid 1.

Dat noch in artikel 3 EVRM, noch in artikel 9ter is er sprake van kritieke ziektedrempel.

Dat door een “kritieke” gezondheidstoestand te vereisen, de raadgeneesheer een vereist aan de wet toevoegt.

Dat de tegenpartij in haar beslissing het besluit van haar ambtenaar-geneesheer herneemt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daardoor geschonden worden.

Overwegende dat ter herinnering, haar geneesheer de diagnose gesteld had van “posttraumastress nav de oorlog in Kosovo met verschillende pijnlijke somatiseringen” en bevestigd had dat bij stopzetting van de behandeling, de verzoekster het risico op “ernstige angst-depressieve decompensatie ’ loopt.

Dat het nu nog het geval is.

Dat de gezondheidstoestand van de verzoekster dus wel kritiek is in de zin van artikel 9ter van de wet van 1980.

Dat de raadsgeneesheer dus, zonder de verzoekster te hebben gezien, de verklaringen van de huisarts niet mocht betwisten en daarbij verklaren dat haar ziekte niet kritiek was terwijl ze een angst-depressief syndroom heeft dat ernstig en dus levensbedreigend kan worden !

Tweede tak : het gebrek aan onderzoek van de zorgen in Kosovo

Overwegende dat de tegenpartij enkel meent, op basis van het advies van haar raadgeneesheer, dat « bijgevolg is niet bewezen date en terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene bewoon lijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat haar raadgeneesheer besloten heeft, uit gewone lezing van haar medische dossier en zonder haar te ontmoeten, dat haar leven niet bedreigd was.

Dat artikel 9ter §1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoekster nu niet meer bestaat omdat ze in België verblijft waar ze gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Kosovo.

Dat de raadgeneesheer van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect.

Dat het vanzelf spreekt dat het risico op mishandeling beoordeeld dient te worden in het geval van terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.

Dat het arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat “om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op

lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decente omstandigheden ” (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63)

Dat de tegenpartij of haar raadgeneesheer zich niet mag beperken tot het onderzoek van de ziekte in België maar moet ook verzekeren dat de verzoekster in Kosovo goed kan worden verzorgd en zoniet, de nodige besluiten trekken gezien het EVRM.

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 “hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat ‘hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadgeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft” (RvV arrest 85 445).

Dat het middel gegrond is.

Derde tak: oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen van de verzoekster en het land van oorsprong

Overwegende dat de psychologische problemen van de verzoekster duidelijk nauw verbonden zijn met de trauma's ervaren in het land van oorsprong.

Dat ze de nadruk legde op dat element in haar aanvraag van 17 januari 2012.

Dat ook haar huisarts van mening was dat de huidige problemen te wijten waren aan de trauma's ervaren in het land van oorsprong.

Dat terugkeren naar KOSOVO heel schadelijk zou zijn en haar gezondheidstoestand erger zou maken o.a. wegens de angstwekkende omgeving.

Dat hier dient vastgesteld te worden dat de tegenpartij geen standpunt aangenomen heeft over die aspect.

Dat het echter duidelijk is dat wegens dit oorzakelijke verband tussen de psychologische problemen van de verzoekster en de gebeurtenissen in het land van oorsprong, haar gezondheidstoestand zal erger worden bij terugkeer.

Dat dit aspect door de raadsgeneesheer in rekening moest worden om na te zien of haar ziekte bij terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling was in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat in een arrest nr 74.021 van 27.01.2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter oordeelde: “ in het verzoek tot machtiging tot verblijf stelde de tweede verzoekster dat ze o.a. niet kon terugkeren naar haar land van oorsprong wegens het oorzakelijke verband tussen haar huidige gezondheidsproblemen en de gebeurtenissen in het land van oorsprong en dat in het medische getuigschrift van haar

*psychiater, deze laatste meende dat 'terugkeren * naar haar land haar psychologische kwetsbaarheid enkel zou versterken. Deze argumenten niet voldaan zijn in de beslissing waarbij enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging vereist in het land van oorsprong vermeld worden”.*

Dat de verplichte formele motivering door de bestuurlijke overheid moet de geadresseerde toelaten de redenen ervan te kennen, terwijl de overheid niet verplicht is de redenen van deze redenen uit te leggen. Dat het voldoende is dat uit de beslissing de redenering van de schrijver duidelijk blijkt zodat de geadresseerde de verantwoording ervan kan begrijpen en desgevallend kan betwisten en zodat de bevoegde instantie daarop toezicht kan uitoefenen.

Dat 'Met de bestreden beslissing, de verwerende partij haar beslissing niet genoeg of geldig verantwoord heeft.

Dat in deze zaak, de weigering nietig verklaard werd.

Dat in deze tak, het middel dus gegrond is.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij met betrekking tot het tweede en derde middel het volgende:

“In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

- de kracht van gewijsde, zoals vervat in de artikelen 23 en 24 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoekers menen dat de voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de bestreden beslissing geenszins de kritiek uit het vernietigingsarrest dd. 24.10.2012 zou beantwoorden. Verzoekers houden voor dat de bestreden beslissing identiek zou zijn aan de eerdere ongegrondheidsbeslissing, terwijl niets deze nieuwe beslissing zou verantwoorden.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen,

gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 13.11.2012 wel degelijk antwoordt op de kritiek van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest dd. 24.10.2012, vermits uit het advies uitdrukkelijk blijkt om welke reden de arts-adviseur niet gehouden was een onderzoek te voeren naar de behandeling in het land van herkomst.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het derde middel van verzoekers.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur uitdrukkelijk motiveert om welke reden geen onderzoek diende gevoerd te worden naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst van verzoekers, kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden dat dit element niets zou wijzigen aan de inhoud van het verslag van de arts-adviseur.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

“In een derde middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers achten de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het verslag van de arts-adviseur vermeldt dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is, waardoor een voorwaarde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn toegevoegd. Verzoekers menen tevens dat de arts-adviseur de vaststellingen van de behandelende arts niet mocht betwisten, zonder verzoekster zelf te onderzoeken. Voorts voeren verzoekers aan dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Artikel 9ter § 1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. ”

Verzoekers hun kritiek kan niet worden aangenomen, waar zij voorhouden dat de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorwaarde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zouden hebben toegevoegd, door te vereisen dat de gezondheidstoestand van verzoekster kritiek moet zijn,

De verwerende partij wijst erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een “reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit” of een “reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: “Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen » wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

“ Waar de verzoekster stelt ‘wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM’ beperkt zij zich bovendien tot het uiten van een zeer algemeen geformuleerde kritiek die niet op de concrete motivering van de thans bestreden beslissing wordt betrokken. Bovendien blijkt uit de hoger geciteerde passages van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur dat wel degelijk werd onderzocht of de ziekte van de verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwijzing van de arts-adviseur naar artikel 3 van het EVRM. dat bepaalt dat ‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ impliceert immers een beoordeling omtrent het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling die de verweerder en de arts-adviseur maken omtrent artikel 3 van het EVRM, is op zich uiteraard niet voldoende om een schending van dit verdragsartikel aan te tonen. ” (R.v.V. nr. 91.381 dd. 19.11.2012)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker niet konden worden weerhouden als aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf.

Het loutere feit dat verzoekers stukken hebben voorgelegd, waaruit zij zelf afleiden dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris

voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoekers hun beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts- adviseur zelf. Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waai* hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen» artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t België, §§ 81-83 (vrij vertaald) :

« (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat der gelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik; niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Het loutere feit dat verzoekers ongestaafd beweren dat een terugkeer naai het herkomstland voor verzoekster heel schadelijk zou zijn en haar gezondheidstoestand zou erger maken, wegens de angstwekkende omgeving, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.*

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij hun derde middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de gevraagde beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben vorgelegd, alsook met het volledige medische dossier van verzoekster. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kosovo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3 Bij arrest nr. 90 213 van 24 oktober 2012 heeft de Raad de beslissing van 15 juni 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 30 juni 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, vernietigd. Het *dictum* van voormeld arrest luidt als volgt:

“2.4. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing betwistbaar is aangezien de bestreden beslissing steunt op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waar de ambtenaar-geneesheer enkel vaststelt dat de voorgelegde aandoening “niet van die aard is dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit” en geen “directe bedreiging voor het leven van de betrokkene” vormt, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan dat.

2.5. De verzoekende partij heeft op 30 juni 2009 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het nemen van de bestreden beslissing, luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.6. De Raad stelt vast dat in casu de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 15 juni 2012 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Er werd dus geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Aldus dient te worden aangenomen dat de aandoening van [G.S.] wordt gekenmerkt door een zekere ernst en niet door een manifest gebrek aan ernst.

De verwerende partij stipt terecht aan dat uit een ontvankelijkheidsverklaring geenszins de verplichting voortvloeit om een aanvraag gegrond te verklaren.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verwerende partij, met name de ambtenaar-geneesheer, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name of “deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”).

Verwerende partij stelt terecht dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2005 - 2006, Doc 51 n° 2478/001, p. 9 en 35) blijkt dat voor de toepassing van de begrippen opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verwezen wordt naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en inzake ernstige zieken.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM, waarnaar eveneens verwezen wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, en meer bepaald het arrest N. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05) zijn er zeer uitzonderlijke omstandigheden nodig vooraleer er een schending is van artikel 3 van het EVRM en dient er rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster op het ogenblik van (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing.

2.7. In casu werden de voorgelegde medische attesten ten gronde beoordeeld en werd geoordeeld dat: “Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [G.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing gevoegd werd en waarop de bestreden beslissing steunt. Daarin wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

. Medisch getuigschrift (d.d. 26/05/2009) ingevuld door dr. V.P., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSS) heeft;

. Attesten (d.d. 11/06/2009 en 17/02/2010) van mevr. M, waarvan akte;

. Attesten (d.d. 12/06/2009 en 18/08/2010) opgemaakt door dr. C, centrumarts van Fedasil, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd;

. Medisch getuigschrift (d.d. 16/02/2010) opgemaakt door dr. V.P., waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Er is een gunstige evolutie;

. Medisch getuigschrift (d.d. 16/08/2010) ingevuld door dr. M, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft en anxiodepressief is. De betrokkene zou niet in staat zijn te werken;

. Medisch attest (d.d. 01/09/2010) ingevuld door dr. B, waaruit blijkt dat betrokkene een chronische aandoening heeft;

. Attest van dr. B, psychiater, voor een consult op 20/10/2010;

. Twee kopies van voorschriften (06/10/2010 en 20/10/2010) van dr. B;

. Medisch getuigschrift (d.d. 05/11/2010) ingevuld door dr. B waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Afwezigheid van een behandeling kan leiden tot acute depressieve decompensatie en angstaanvallen.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige dame een PTSS heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld met Efexor, Alprazolam, Zolpidem en Lormetazepam. Ze wordt opgevolgd door een psychiater. Het laatste beschikbaar attest dateert van anderhalf jaar terug.

De eventuele verergering van de ziekte of symptomen door de terugkeer naar het land van herkomst, zoals vermeld in het attest van dr. B, is op basis van de dossiergegevens niet van die aard dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de bijgevoegde attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.8. In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer kan dus worden gelezen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ("niet (...) een directe bedreiging voor het leven van betrokkene"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt echter vast dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens vermeldt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt enkel dat de aandoening van betrokkene geen levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit. Hoewel uit de ontvankelijkheidsbeslissing volgt dat de voorgelegde ziekte die niet wordt betwist, wordt gekenmerkt door een zekere ernst, motiveert het advies van de ambtenaar-geneesheer niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dit klemmt des te meer aangezien in de medische attesten die door de verzoekende partij werden voorgelegd melding wordt gemaakt van medicatie en alsook omtrent het PTSS waaraan verzoekende partij lijdt, wordt gesteld "Afwezigheid van een behandeling kan leiden tot acute depressieve decompensatie en angstaanvallen".

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

Evenwel waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, en desondanks wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, die twee situaties voorziet, is de bestreden beslissing derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De verwerende partij voert aan dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, en dat aangezien het laatste medische getuigschrift reeds dateert van anderhalf jaar voor de bestreden beslissing, het geenszins onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer om te besluiten dat een duidelijke identificatie van de aandoening niet kan worden gemaakt

De Raad merkt op dat dit betoog een a posteriori motivering betreft en dat nergens in het advies of in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een duidelijke identificatie van de actuele ernstige aandoening of van de actuele noodzaak tot medische behandeling niet kan worden gemaakt. Deze a posteriori motivering kan het vastgesteld formeel motiveringsgebrek niet herstellen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.”

Verweerder heeft vervolgens een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 30 juni 2009 andermaal ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard op 13 november 2012.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 13 november 2012 en wordt geconcludeerd dat:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De bestreden beslissing is bijgevolg gesteund op het advies van de arts-adviseur van 13 november 2012, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Medisch getuigschrift (d.d. 26/05/2009) ingevuld door dr. V. P., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSS) heeft;*
- Attesten (d.d. 11/06/2009 en 17/02/2010) van mevr. M., waarvan akte;*
- Attesten (d.d. 12/06/2009 en 18/08/2010) opgemaakt door dr. C., centrumarts van Fedasil, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd;*
- Medisch getuigschrift (d.d. 16/02/2010) opgemaakt door dr. V. P., waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Er is een gunstige evolutie;*
- Medisch getuigschrift (d.d. 16/08/2010) ingevuld door dr. M., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft en anxiodepressief is. De betrokkene zou niet in staat zijn te werken;*
- Medisch attest (d.d. 01/09/2010) ingevuld door dr. S., waaruit blijkt dat betrokkene een chronische aandoening heeft;*

- *Attest van dr. S., psychiater, voor een consult op 20/10/2010;*
- *Twee kopies van voorschriften (06/10/2010 en 20/10/2010) van dr. S.;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 05/11/2010) ingevuld door dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Afwezigheid van een behandeling kan leiden tot acute depressieve decompensatie en angstaanvallen.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige dame een PTSS heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld met Efexor, Alprazolam, Zolpidem en Lormetazepam. Ze wordt opgevolgd door een psychiater.

Het laatste beschikbaar attest dateert van anderhalf jaar terug.

De eventuele verergering van de ziekte of symptomen door de terugkeer naar het land van herkomst, zoals vermeld in het attest van dr. B., is op basis van de dossiergegevens niet van die aard dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de bijgevoegde attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.' (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het hierboven geciteerd advies van 13 november 2012 blijkt dat de arts-adviseur met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde ziekte tot dezelfde conclusie komt als in het advies van 12 juni 2012 en de arts-adviseur herhaalt dat de ziekte geen "directe bedreiging voor het leven van betrokkene" inhoudt.

Aldus blijkt uit bovenstaande motivering dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die levensbedreigend is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Verweerder begaat bijgevolg opnieuw de onwettigheid – met name dat de beslissing waarin wordt geponeerd dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is – die tot de gegrondheid van het middel genomen uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in de vorige zaak van verzoekers, heeft geleid.

De arts-adviseur voegt in zijn advies thans toe "Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" maar deze stelling vindt geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet noch in de in het advies aangehaalde arresten van de Raad waarin niet kan gelezen worden wat het advies eruit lijkt te citeren. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet leidt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve "met vastheid (kan) gesteld worden" dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekers stellen aldus terecht dat verweerder een te beperkte interpretatie geeft aan artikel 9ter, nu volgens deze wettelijke bepaling

eveneens een bedreiging jegens de fysieke integriteit doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst moet worden onderzocht.

Verweerder schendt aldus nogmaals de formele motiveringsplicht en miskent het gezag van gewijsde van het arrest nr. 90 213 van 24 oktober 2012.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen het tweede en derde bestreden bevel. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2012 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN